

José Vriens

Zonnestralen

ZONNESTRALEN

José Vriens

Zonnestralen

Westfriesland

www.uitgeverijwestfriesland.nl

NUR 344

ISBN 978 90 205 0567 2

© 2012 Uitgeverij Westfriesland, Utrecht
Omslagillustratie en -ontwerp: Bas Mazur

Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK 1

‘Gefeliciteerd met je verjaardag, mam.’ Lucille zoende haar moeder op haar wangen en overhandigde haar het cadeau dat ze vandaag nog snel had gekocht tijdens de lunchpauze. ‘Jij ook, pap.’ Ze bleef verwachtingsvol staan kijken.

Haar moeder verwijderde het papier en keek verrast naar het fraai gevormde parfumflesje van een merk dat duur genoeg was om goed genoeg gevonden te worden door haar.

‘Dank je, lieverd.’ Margo spoot een beetje van het goedje in de lucht en snoof de geur op. ‘Heerlijk.’

Opgetogen omdat haar cadeau in goede aarde viel, ging Lucille naast haar vier jaar jongere zusje zitten.

‘Dat jij tijd had om nog iets voor haar te kopen,’ siste Lindy haar toe. ‘Volgens mij was je compleet vergeten dat mam vanavond haar verjaardag vierde.’

‘Dat was ik niet,’ loog Lucille glashard. Ze was het ook niet echt vergeten, alleen had ze er niet meer aan gedacht dat het vanavond zou zijn. Hun moeder was pas dit weekend jarig. Waarom vierde ze het dan op een doordeweekse avond? ‘Wat gaan ze dit weekend doen?’ vroeg ze op zachte toon aan haar zusje.

‘Weet je dat echt niet meer? Nou zeg! Niet te filmen! Werk je niet een beetje te hard, Luus?’

‘Hoe gaat het op je werk, Lucille?’ vroeg Ad, die de laatste woorden had opgevangen. Hij ging naast zijn oudste dochter zitten en bekeek haar aandachtig. Er was tenminste iemand die oprecht in haar werk was geïnteresseerd.

‘Goed hoor, pap. Druk, zoals gewoonlijk, maar dat is tegenwoordig een must. We gaan fuseren met Konings Kantoorartikelen,’ vertelde Lucille, niet zonder trots. Zij had een belangrijke bijdrage geleverd aan die fusie, ook al kostte haar dat zowat alle vrije tijd die ze had.

‘Zien we je daarom zo weinig de laatste tijd,’ klaagde Margo. ‘En wanneer ben je voor het laatst bij oma geweest? Dat arme mens weet haast niet meer hoe je eruitziet. Ze vroeg pas nog naar je.’

‘Nou, dat zal wel meevallen,’ lachte Lucille schuldig. ‘Ik heb haar met Nieuwjaar nog gezien.’

‘Dat is bijna drie maanden geleden.’ Lindy keek haar zus met een medelijdende blik in haar ogen aan. ‘Heb je zelf niet in de gaten

dat je je familie verwaarloost vanwege die ‘belangrijke’ baan van je?’

‘Nou zeg,’ viel Lucille verontwaardigd uit. ‘Het is gewoon mijn baan!’ Het was onbegonnen werk Lindy uit te leggen waarom zij zo hard moest werken. Ze had het al talloze malen geprobeerd, maar kennelijk begreep haar zusje het gewoon niet, of ze was jaloers omdat zij niet zo’n interessante baan had.

‘Meisjes, geen ruzie maken, alsjeblieft,’ suste Margo. ‘Oma zal zo hier zijn, dan kun je met haar praten. Oom Frank is haar halen.’

‘Leuk,’ mompelde Lucille. ‘Hoe gaat het met jou?’ vroeg ze aan haar zus. Vragen over de zwangerschap of de baby waren altijd voldoende om ieder gesprek een andere wending te geven. ‘Je bent toch in juni uitgerekend? Dan hoef je nu zeker niet lang meer te werken.’

‘Nog een week, dan mag ik stoppen. Ik zal blij zijn ook. Die kleine druktemaker zit me soms danig in de weg. Het is al tijden geleden dat ik voor het laatst mijn eigen tenen heb gezien.’

Lindy was dan ook wel topzwaar, zag Lucille: haar buik stak enorm vooruit en als ze stond, leek het net alsof ze op het punt stond voorover te vallen. ‘Weet je zeker dat je geen tweeling krijgt?’

‘Haha, nee, zusjelief, ik draag naar voren.’

‘Ik droeg bij jullie allebei ook naar voren,’ bemoeide Margo zich ermee. ‘Je krijgt vast een meisje.’ Ze keek haar jongste dochter stralend aan. ‘Het duurt nu niet lang meer, kindje. Is het kamertje al helemaal in orde?’

‘Tiptop,’ antwoordde Huub, Lindy’s man, glunderend. ‘Afgelopen weekend hebben we de gordijntjes opgehangen. Ik heb sterren op het plafond geschilderd. Dat heb ik zelf vroeger ook altijd al gewild, maar helaas mocht dat nooit van mijn vader. Het moet echt gaaf zijn om dat vanuit je bed te kunnen zien.’

Het was vreemd om zo’n grote, stoere man over gordijntjes en sterren op het plafond te horen praten. Huub was het prototype bouwvakker, wat hij dan ook was: stevig gebouwd, armen als staalkabels, gebruind door het vele buiten werken, en een eeuwige grijns op zijn jongensachtige gezicht. Een grotere tegenstelling met haar – voor de zwangerschap dan toch – tengere zusje met lang, donker haar en een engelengezichtje, was er niet. Lindy werkte als receptioniste bij een groot accountantskantoor en

was niet bepaald een feestbeest. Hoe die twee elkaar ooit gevonden hadden, was Lucille een raadsel, maar ook op hen scheen het potje-dekseltje-verhaal van toepassing te zijn.

‘Ik kan me wel voorstellen dat je vader dat niet wilde,’ sprak Lucille haar gedachten uit. ‘Hoe ga je dat er straks weer af krijgen? Op die sterren ben je toch een keer uitgekeken.’

‘Zo moeilijk is het niet om een plafond te schilderen,’ antwoordde Lindy voor haar man. ‘Bovendien blijft zoiets heel lang leuk.’ Voor een meisje misschien, dacht Lucille er het hare van – als jongen wilde je toch geen sterren op je plafond, maar racewagens of dinosaurussen.

Het volgende halfuur was het druk met de familie en vrienden van haar ouders die binnenkwamen en de jarige feliciteerden.

Lindy boog zich naar haar zus toe. ‘Wanneer krijgen we van jou eindelijk eens het bericht dat je een leuke vriend aan de haak hebt geslagen? Het wordt nu toch wel tijd dat je aan de man raakt, Luus. Straks hebben Huub en ik een kleintje en jij nog altijd geen man, dat kan niet, hè. Jouw klokje staat ook niet stil. Voor je het weet ben je te oud en zijn je eitjes over de datum. Je weet toch dat de kwaliteit van je eitjes achteruit holt na je vijftiengste?’

‘Dan had jij ook wel wat harder mogen lopen,’ antwoordde ze kattig. Het stak om dat van haar vier jaar jongere zusje te horen. ‘Jij bent de vijftiengste trouwens ook al even gepasseerd.’

Lucille was met alles de eerste en de beste geweest: ze was eerder gaan lopen dan Lindy, kon eerder fietsen, had haar zwemdiploma sneller gehaald, op school haalde ze betere cijfers, ze had een hogere opleiding en een betere baan. Alleen met een serieuze relatie, trouwen en kindjes krijgen had Lindy haar ingehaald. Tweeëndertig was Lucille nu. Op wat los-vastvriendjes na had ze nog niet echt een relatie gehad. Te druk met haar studie, met haar werk, met hobby’s, vrienden; altijd was er wel iets waar ze druk mee was en waardoor ze geen tijd had om op zoek te gaan naar de ware.

Die zou ze vanzelf wel tegen het lijf lopen, was haar stellige overtuiging. Als je zocht, vond je toch nooit iets? Zo was het bij haar tenminste ook altijd met kleren en schoenen; ze moest er toevalig tegen aanlopen, ging ze echt zoeken, dan vond ze toch niets naar haar zin. Maar goed, Lindy had natuurlijk wel een punt. Ze

werd er niet jonger op.

‘Jij bent de eerste die het te horen krijgt als het zover is.’ Vlug stond Lucille op om haar moeder te gaan helpen met de koffie en de taart. Zometeen zou ze ook de vragen van haar tantes moeten pareren met een glimlach en net moeten doen of het haar niets kon schelen. Iedereen scheen het er bij ieder familiefeestje weer opnieuw in te moeten wrijven dat Lindy getrouwd was en nu zelfs over niet al te lange tijd een kindje zou krijgen, terwijl Lucille nog niet eens aan het begin van een relatie stond.

So what? dacht ze opstandig. Was het huwelijk en het vooruitzicht van een gezin zaligmakend? Zij genoot van haar vrijheid, geen rekening te hoeven houden met iemand anders; niet zijn vuile sokken op te moeten ruimen of te mopperen omdat hij de vuilniszak weer niet buiten had gezet. Geen blèrende kinderen aan haar rokken, niet iedere nacht een paar keer eruit om een baby te voeden; een kind dat hopeloos afhankelijk was van zijn moeder en alleen maar vuile luiers produceerde. Geen kleren die allemaal onder het spuug van de baby zaten. Uit kunnen gaan tot in de kleine uurtjes. Uitslapen op zondagochtend en het hele weekend lekker doen waar ze zelf zin in had.

Oké, dat kwam in haar geval meestal neer op bergen werk verstouwen dat ze mee had genomen van kantoor omdat ze er doordeeweeks niet aan toe kwam. Zelfs de zondag was niet meer heilig, die bracht ze noodgedwongen door met het doornemen van rapporten of in het gunstigste geval met het bijslapen van de vele uren die ze op andere dagen tekortkwam omdat ze vaak tot laat in de avond doorwerkte en 's morgens meestal als eerste weer op kantoor was.

Als vrouw op een hoge positie moest Lucille zich constant bewijzen en laten zien dat ze minstens zo hard kon werken als haar mannelijke collega's, hoewel die meestal niet voor negen uur op de zaak verschenen en stipt om vijf uur weer naar huis gingen. Helemaal eerlijk was die situatie natuurlijk niet, maar zich op een andere manier bewijzen in die mannenwereld kon ze niet, aangezien het vele netwerken en slijmen bij hogergeplaatsten – wat haar mannelijke collega's veelal deden – niet echt haar stijl was. En uitgaan? Wanneer had ze dat voor het laatst gedaan? De nieuwjaarsborrel van de zaak, als je dat uitgaan mocht noemen. Die fusie hakte erin, maar binnenkort zou dat afgelopen zijn. Dan

was de fusie rond, dan kon ze de draad van haar eigen leven weer oppakken. Haar eigen leven was zo'n beetje tot stilstand gekomen door al dat geploeter voor de baas, besepte ze nu. Triest, dat het zover was gekomen.

'Wat sta jij hier zielig te kijken?' klonk de stem van oma Reevaart opeens achter haar.

Lucille draaide zich om en keek in het doorgroefde gelaat van de moeder van haar vader. Oma Reevaart keek haar strak aan met haar pientere oogjes achter een klein, rond brilletje. Ze mocht dan vierentachtig zijn, er ontging haar niet veel.

'Laat je niet te veel op je kop zitten door de familie, kind. Jouw tijd komt nog wel,' ging oma verder alsof ze gedachten kon lezen en daardoor precies wist wat Lucille dwarszat. 'Ik was ook niet zo'n hardloper op het gebied van de liefde. Je opa Luuk heeft zich heel wat moeite moeten getroosten om mij ervan te overtuigen dat hij de ware was voor mij en dat ik echt toe was aan een volgende stap in mijn leven.'

Lucille glimlachte. Ze kende het levensverhaal van oma nu wel. Oma had vroeger een goede baan als apothekersassistente gehad – het was uitzonderlijk voor die tijd dat een vrouw zo lang bleef werken als oma had gedaan. Ze werkte niet eens in dienst van haar eigen man.

'Achtentwintig was ik toen ik trouwde met Luuk Reevaart,' vertelde oma het verhaal voor de zoveelste keer over haar grote liefde, naar wie zij, Lucille, zelfs was vernoemd. 'Iedereen riep dat ik een oude vrijster zou worden en dat ik nooit meer aan de man zou geraken. Nu was Luuk ook niet meer piepjong. Hij had als jongen van dertien aangemonsterd op de grote vaart. Na achttien jaar zei hij het zeemansleven vaarwel en zocht een baan aan de wal hier in Dordrecht. Die dag dat hij bij de apotheek binnenkwam, zal ik nooit meer vergeten.' Oma's blik kreeg iets dromerigs en ze staaarde in de verte. Haar geliefde Luuk was alweer zes jaar geleden overleden. Tweeëntachtig was hij geworden.

'U mist hem nog steeds, hè?'

'Wat dacht je dan? Bijna vijftig jaar zijn we samen geweest,' verzuchtte ze. 'Jouw opa Luuk was voor mij de enige man in mijn leven.'

Vijftig jaar samenleven met je geliefde, dat was toch de ultieme droom van heel veel mensen. Helaas hield lang niet iedereen dat

vol. Haar eigen ouders zouden dat vast ook wel halen, die waren alweer bijna vijfendertig jaar getrouwd, maar om haar heen sneuvelde de huwelijken bij bosjes. Haar vriendin Janneke bereikte samen met Maarten bijna de kritieke fase van het twaalfenhalfjarig huwelijk. Lindy en Huub waren nog lang niet zover.

‘Waar vind ik een man met wie ik het zo lang vol kan houden?’

‘In ieder geval niet door jezelf in je appartement te verstoppen, verscholen achter paperassen en je computerscherm,’ antwoordde oma ad rem. ‘Er is meer in het leven dan alleen werk.’

‘Moet u zeggen,’ lachte Lucille. ‘U dacht er ook niet aan om te stoppen met werken bij die apotheek.’

‘Nee, waarom zou ik? Ik was alleen. Maar het voordeel van die apotheek was wel dat ik daar heel veel mensen ontmoette. Vroeg of laat zou ik daar mijn man tegenkomen, daarvan was ik overtuigd.’

‘Het is ons verboden om een relatie met klanten of collega’s te beginnen. Dat zou mij m’n baan kosten.’

‘Poe, je zou de directeuren de kost moeten geven die met hun secretaresse trouwen.’

‘Daar hebt u gelijk in, maar heel vaak stopt de betreffende secretaresse daarna met werken: probleem opgelost.’

‘Waarom schrijf je je niet in bij zo’n datingbureau? De zoon van mijn buurvrouw is zo aan een vrouw gekomen. Uit Rusland komt ze. Niet dat ze ook maar een woord verstaat van wat hij tegen haar zegt. Zo kunnen ze in ieder geval geen ruzie maken,’ meende oma laconiek. *‘Date for one*, wie weet vind jij de liefde van je leven daar ook wel.’

‘Oma! Zo wanhopig ben ik nog niet!’ riep ze verbluft uit. ‘Ik ga toch geen man uit Rusland halen.’

‘Alaska, daar wonen de mannen die op zoek zijn naar een vrouw. Of boeren. Niks mis mee.’

Lucille lag in een deuk terwijl oma verderging met het opsommen van groepen mannen die naarstig op zoek waren naar een leuke jonge vrouw zoals zij.

‘Wat is het hier gezellig,’ Margo zette een dienblad met vuile kopjes op het aanrecht neer.

‘Ik breng je dochter iets bij over het huidige daten,’ antwoordde oma met een knipoog.

‘Denkt u niet dat ze oud genoeg is om zelf op zoek te gaan naar een man?’

‘Hè, mam, ik wil helemaal nog geen man. Het bevalt me prima alleen,’ kapte Lucille op geïrriteerde toon iedere verdere discussie af. Met oma daarover kletsen was nog altijd iets anders dan aan haar moeder toegeven dat er iets ontbrak in haar leven. Die kon toch al zo doorzagen over het feit dat Lindy zó gelukkig was en dat ze binnenkort haar eerste kleinkind kreeg. En als klap op de vuurpijl: dat ze zoiets toch ook voor ogen had voor haar oudste dochter.

Lucille deed verslag aan Janneke over de verjaardag van haar moeder. Om de paar weken zochten de twee vriendinnen elkaar op om bij te kletsen of samen te gaan winkelen. Deze zaterdagmiddag kwam Janneke naar Lucille en paste haar man Maarten op hun tweejarige dochtertje Lisanne.

Omdat ze deze keer geen nieuwe spullen nodig hadden en het bovendien pijpenstelen regende, waren ze in het appartement van Lucille gebleven en ze genoten van de heerlijke hapjes die ze voor deze gelegenheid in huis had gehaald, met een goede witte wijn in een cooler ernaast.

‘Weet je nu al waar je ouders heen gaan dit weekend?’ wilde Janneke weten.

‘Limburg, ergens in de buurt van Maastricht; een verrassingsweekend van pap. Mam wist het natuurlijk al wel eerder omdat ze anders haar verjaardag in het weekend gepland zou hebben.’

‘Leuk. Ik wist niet dat je vader zo romantisch was.’

‘Ja hè, dat is inderdaad romantisch,’ bedacht Lucille nu ook. ‘Dat heeft hij vast van oma. Moet je horen wat die me aanraadde.’ Ze vertelde wat oma haar had geadviseerd en lachte vrolijk aan het einde van het verhaal. ‘Had jij dat achter mijn oma gezocht?’ Lucille en Janneke kenden elkaar al vanaf de havo, zodoende had Janneke oma Reeveart al verschillende keren bij feestjes ontmoet. Die markante dame vergat je niet snel.

‘Ze heeft natuurlijk wel gelijk. Je werkt veel te veel. Zelfs onze tweewekelijkse zaterdagen heb je al heel wat keren af moeten zeggen vanwege je werk.’

‘Sorry, hoor, dat ik hard werk. Ik wil mijn baan nu eenmaal graag behouden. Bij een fusie gaan er altijd mensen uit. Daar hoor ik

liever niet bij, als je het niet erg vindt,' verdedigde Lucille zichzelf.

'Net of jij je daarover druk moet maken. Je hebt jezelf onmisbaar gemaakt bij Van de Heuvel. Maar straks ben je opeens veertig en dan kom je erachter dat je nooit echt geleeft hebt.'

'Doe niet zo maf! Ik leef nu toch!' Lucille schonk hun glazen nog een keer vol en nam een grote slok.

'Om te werken. Bij jou is de balans zoek. Je moet werken om te leven, niet andersom.'

'Net of je niet gelukkig kunt zijn zonder man,' mopperde Lucille.

'Ben je gelukkig?' Janneke keek haar vriendin onderzoekend aan.

'Zeg eens heel, héél eerlijk: ben je gelukkig zo alleen?'

Lucille schokschouderde en wendde haar blik af. 'Ik ben niet superongelukkig.'

'Maar ook niet supergelukkig. Daar gaan we eens snel verandering in brengen. We gaan op zoek naar een man voor jou!'

'En daar word ik gelukkig van?'

'Of een vrouw, als je daar soms op valt, maar als dat zo is, eet ik mijn schoen op.' Janneke keek haar strijdlustig aan.

Lucille nam nog een slok van haar wijn. Ergens had haar vriendin wel gelijk, het was soms best eenzaam zo alleen. 'Het zou best leuk zijn om eens een keer met iemand uit te gaan, samen naar de bioscoop, strandwandelingen maken, dat soort dingen,' gaf ze schoorvoetend toe.

'Zie je wel. Je bent eraan toe.'

'Wat moet ik dan doen volgens jou? De kroegen afstruinen op zoek naar vrijgezelle mannen? Daar heb ik echt geen zin in, Jan. Daar zitten de wanhopige dertigers en veertigers die meer in zijn voor een onenightstand.'

'Niet in de kroeg, geef je op bij zo'n datingsite. Dat schijnt echt goed te werken. Een collegaatje van Maarten heeft daar haar vriend gevonden. Ze gaan samenwonen, helaas wel in Groningen, maar goed, ze heeft de liefde van haar leven gevonden.'

'Ik ben niet van plan om naar de andere kant van het land te verhuizen omdat ik toevallig 'de liefde van mijn leven' vind,' zei Lucille verontwaardigd. 'Dat verwacht je toch niet echt van me? Kan mister perfect niet gewoon hier in Dordrecht wonen?'

Janneke stond op en rommelde wat in de krantenbak. Ze kwam terug met het weekkrantje in haar hand en begon driftig te bla-

deren tot ze gevonden had wat ze zocht. ‘Dan ga je hierheen, als je het per se in Dordrecht wilt zoeken.’ Ze wees een advertentie aan voor alleenstaande mannen en vrouwen, om contacten te leggen tijdens een gezellig avondje linedancing. Inschrijfgeld twintig euro, inclusief een les linedancing, een hapje en twee drankjes.

‘Zie je me daar al heen gaan! Doe niet zo maf.’

‘Lijkt me best gezellig.’

‘Als je vijftig bent misschien. Laat die datingsites maar eens zien, zo’n kennismakingsavond is echt niks voor mij.’ Ze kende Janneke lang genoeg om te weten dat ze het nu niet meer op zou geven voordat Lucille een stap had gezet in de richting die zij wilde. Daarom pakte ze haar laptop, zette hem op tafel en opende de internetbrowser. Daarna schoof ze hem door naar Janneke, die meteen driftig begon te tikken.

‘*Date for one*, zei je oma toch? Die moet je niet hebben. Ik weet wel een speciale datingsite voor hogeropgeleide mannen en vrouwen.’

‘En daar hoor ik bij?’

‘Je wilt toch wel een beetje met iemand van je eigen niveau kunnen praten?’

‘Dat wel, maar dit klinkt zo... tja, ik weet het niet, alsof ik mezelf te goed vind voor normale mannen,’ aarzelde Lucille.

‘Luus, hier vind je ook normale mannen, maar dan met een carrière.’

‘Of van die nerds die de hele dag met een iPhone in de hand rondlopen om iedere vijf minuten de beursberichten te checken.’

‘Probeer het gewoon. Hier,’ wees Janneke, ‘je hoeft je niet direct in te schrijven, lees eerst eens wat profielen. Het is toch ook best grappig om te doen. Kijk gewoon wat je tegenkomt, je moet niets, het mág.’

‘Oké, maar ik doe het alleen om jou een plezier te doen. Voor de grap. Ik ga niet echt met iemand afspreken, hoor, dat vind ik doodeng.’

HOOFDSTUK 2

Sinds ze zich had ingeschreven op die datingsite, keek ze iedere dag wel een paar keer in haar mailbox. Het was spannender dan ze verwacht had. Ze had een match met een paar mannen en met een daarvan had ze mailcontact. Hij schreef leuk, reageerde ad rem en was niet al te nerdachtig; hij was gewoon leuk. Af en toe be kroop haar de gedachte dat ze verliefd was geworden op een foto en op iemand die alleen maar op het internet bestond.

‘Wat doe jij toch allemaal met die telefoon? Moet je zelfs nu nog werken? Of zit je soms op een berichtje van je baas te wachten?’ wilde Lindy weten nadat Lucille voor de tweede keer die avond op haar BlackBerry had gekeken om haar mail te controleren.

Ze was vanavond bij haar zus op bezoek om het cadeau te bespreken dat ze voor de trouwdag van hun ouders wilden kopen. Lindy wilde het ruim op tijd rond hebben voor het geval ze zelf in het ziekenhuis terecht zou komen in verband met de bevalling, dus Lucille moest het maar gaan halen, maar ze wilde wel samen beslissen wat ze ging kopen. Deze laatste dagen van de zwangerschap moesten ze overal rekening mee houden, al kon het ook nog best twee weken duren.

Even aarzelde Lucille. ‘Niet van mijn baas, maar ik wacht wel op bericht van een man.’ Ze genoot van de verbaasde uitdrukking op het gezicht van haar zusje.

Lindy kwam langzaam overeind. Ze duwde zichzelf rechtop in de bank en schoof kussens achter haar rug om niet direct weer weg te zakken. ‘Oké, nu maak je me wel heel erg nieuwsgierig. Wie is het? Ken ik hem?’

‘Nee, je kent hem niet.’ Haar zus zou het niet zo heel vreemd vinden als ze vertelde dat ze zich had ingeschreven bij een datingsite. Oma ook niet, maar haar moeder... nee, die zou er niets van begrijpen. ‘Je houdt je mond tegen mam, dat moet je me beloven, anders vertel ik helemaal niets.’

‘Wat heb jij uitgespookt? Heb je je soms opgegeven voor dat programma *Boer zoekt vrouw* of *Alleen nog een man*?’ Lindy’s ogen werden steeds groter en ze keek haar zus vol verwachting aan.

‘Natuurlijk niet, joh, wat moet ik nou met een boer? Zie je mij al tussen de koeien staan. Ik heb me ingeschreven bij een datingsite. Oma bracht me op dat idee.’

‘Oma? Ga een ander voor de gek houden.’

‘Echt waar. Oma vertelde op de verjaardag van mam dat de zoon van haar buurvrouw zo aan een vrouw in Rusland is gekomen.’

‘Dat wil je!’ schamperde Lindy. ‘Wat moet je nou met een kerel uit Rusland? Ik las laatst wel iets over mannen in Alaska die op zoek zijn naar een vrouw. En het zijn echt niet de lelijkste kerels die in dat blad stonden.’ Lindy keek haar zus met een plagende lach op haar gezicht aan. ‘Nadeel is wel dat je dan naar Alaska moet verhuizen. Vertel! Zit je op die Flexa-site?’

‘Flexa is een verfmerk. Nee, ik zeg niet waar ik mezelf heb opgegeven. Dat doet er ook niet toe; ik sta onder een nickname ingeschreven, dus vinden doe je me toch niet. Bovendien zoek ik een gewone Nederlandse man. Je denkt toch niet echt dat ik ergens midden in de bushbush ga wonen!’

‘Spannend. Heb je al contact met iemand?’

‘Ja, daarom controleer ik ook steeds mijn mail.’

‘Heb je al iemand ontmoet?’

‘Zover is het nog niet. Ik heb eerst met een paar mannen gemaild, deze bleef daarvan over. We hebben voorlopig alleen nog mailcontact, maar bij het laatste bericht gaf hij wel aan dat hij me graag wil ontmoeten.’

‘Kijk je wel uit? Je hebt er heel wat rare lui bij zitten.’

‘Ik ga echt niet zomaar met iedereen mee, hoor. Zo gek ben ik niet.’

Lindy legde haar hand op haar bolle buik en maakte kleine draai-bewegingen met haar hand. ‘Je hoeft niet gek te zijn om bedrogen te worden. Je zult de eerste niet zijn die bedonderd wordt via zo’n datingsite.’

‘Daarom heb ik ook eerst goed uitgezocht hoe betrouwbaar ze zijn. Hoe gaat het? Nog geen weeën?’

‘Ho, dat dacht ik niet! Niet snel op een ander onderwerp overstappen. Ik wil alles van hem weten.’

‘Ik zeg niets zolang ik niet weet of het wat wordt. Nog een week, hè? Neemt Huub vrij als je bevallen bent? Krijgen ze in de bouw ook vaderschapsverlof?’ Lucille kende Lindy goed genoeg om te weten dat zij het niet leuk vond dat haar zus niets losliet over die geheimzinnige man. Toch bleef ze bij haar standpunt er niet meer over te willen vertellen. Ze moest eerst zekerheid hebben. Stel je voor dat hij bij hun eerste afspraak enorm tegenviel of niet eens

kwam opdagen, dan moest ze dat ook weer aan iedereen gaan uitleggen. Nee, Janneke mocht het weten, maar verder niemand. ‘Flauw, Luus, echt flauw,’ was Lindy’s reactie.

De advertentie was haar direct opgevallen. Niet alleen door de foto die erbij stond. Oké, hij zag er leuk uit, heel erg leuk zelfs. De hobby’s die hij noemde waren niet direct alledaags: bergbeklimmen, surfen, paragliden, duiken. Dat was nogal wat voor een man van zesendertig, als dat tenminste zijn echte leeftijd was, én als de foto die erbij stond ook actueel was en geen geretoucheerd exemplaar van tien jaar geleden, of die van heel iemand anders, wat ook nogal eens scheen te gebeuren.

Papier, maar ook datingsites, waren heel erg geduldig. Een leugentje meer of minder leek daar niet uit te maken. Naderhand mocht je de waarheid met een vergrootglas gaan zoeken, maar dan was de eerste kennismakingsronde tenminste gepasseerd.

Je moest het kaf van het koren zien te scheiden, had Janneke haar gewaarschuwd. Maar deze man, deze Benjamin Samuels, had zelfs haar goedkeuring kunnen wegdragen.

Na een paar weken heen en weer te hebben gemaïld waren ze beiden tot de conclusie gekomen dat het klikte tussen hen. Ze deelden dezelfde interesses. Niet dat zij aan bergbeklimmen, paragliden, surfen of duiken deed, maar er waren meer dingen waar je overeenstemming in kon hebben. Zoals boeken, films, vakantiebestemmingen, meningen over bepaalde zaken, politiek, dat waren de dingen waar ze elkaar zo’n beetje in leken te vinden.

‘En als hij nu met je wil gaan bergbeklimmen?’ had Janneke gevraagd.

‘Nou, dan leert hij me dat toch gewoon. Ik ben sportief genoeg, hoor,’ had ze verontwaardigd geantwoord.

Als hij in het echt net zo leuk was als met het internetcontact... Dat beloofde dan nog wat. Ze wilde hem ontmoeten, Benjamin Samuels in het echt ontmoeten. Dus werd het tijd voor de volgende stap. Ze had zijn mobiele nummer gekregen en het op een papiertje geschreven. Met een nerveuze kriebel in haar buik zat ze ernaar te kijken alsof er in die nummers een verborgen boodschap verstopt kon zitten.

Na lang aarzelen pakte ze haar telefoon. Haar handen waren

klam en het zweet stond op haar rug. Ze staaarde naar de foto van Benjamin op haar laptop. Waarom niet bellen? Wat had ze te verliezen?

‘Doe niet zo schijterig, Luus,’ mompelde ze hardop tegen zichzelf, ‘wat is nou één telefoontje? Even zijn stem horen, dan weet je al direct meer. Klinkt-ie niet sympathiek, nou, dan is het gemakkelijk en gaat het hele feest niet door.’

Dit hele ‘feest’ was in werking gezet door haar vriendin Janneke. Zelf had ze er niet zo veel in gezien, maar vanaf het moment dat Janneke de datingsite onder haar aandacht had gebracht en haar onder een nickname had ingeschreven, had een zekere opwindning zich van haar meester gemaakt. Het was ook best spannend. Samen hadden ze een paar leuke advertenties uitgezocht van de mannen met wie ze volgens de datingsite een match had. Ze hadden gelachen en gefantaseerd over de mannen achter de advertenties. Niet dat het om de tekst alleen ging; het totaalplaatje moest kloppen. De tekst én de foto, had Janneke gezegd. Zo waren ze bij Benjamin uitgekomen. En zijn plaatje klopte helemaal.

‘Hallo, met wie spreek ik?’ klonk een zware mannenstem in haar oor.

Haar adem stakte en een rilling liep over haar rug. Die stem paste helemaal bij de foto. Mannelijk, diep, en nu sprak hij in haar oor. Ze raapte al de moed die ze in zich had bij elkaar, moest iets zeggen nu, voordat hij dacht dat er niemand aan de lijn was en ophing.

‘Ben? Je spreekt met Lucille.’ Moest ze haar achternaam noemen? Haar nickname was Luus32, maar tijdens het chatcontact had ze al snel verteld dat ze Lucille heette, zonder echter haar achternaam te noemen. Daar moest je voorzichtig mee zijn, volgens Janneke, niet te snel te veel persoonlijke gegevens uit de doeken doen. Ben had daarentegen helemaal niet geheimzinnig over zijn achternaam gedaan.

‘Luus32?’

‘Ja, dat ben ik.’ Hij herkende haar naam! De zenuwen gierden door haar lijf en in haar maag kwam een gigantische dubbele knoop te liggen.

‘Hoi, leuk je te spreken. Ik had niet meer verwacht iets van je te horen.’

‘Ja, sorry dat ik gisteravond niet meer gebeld heb.’

‘Maakt niet uit, we spreken elkaar nu toch. Hoe raar kan het lopen, hè?’

‘Zeg dat wel.’ Ze giechelde even. ‘Dit had ik echt niet verwacht toen ik een account aanmaakte.’

‘Echt niet? Waarom heb je je dan ingeschreven?’ klonk het verbaasd.

O ja, stom ook om dat te zeggen. Je bezocht toch geen datingsites als je niet op zoek was naar een date? ‘Ik had niet verwacht dat er zo snel al een match zou zijn,’ zei ze vlug. Dat het als een grap begonnen was, klonk ook niet erg geloofwaardig.

‘Het klikt wel heel goed tussen ons, hè?’

‘Zullen we ergens afspreken? Elkaar in levenden lijve ontmoeten?’ opperde ze voorzichtig.

‘O, dat is de volgende stap, hè?’ klonk het wat aarzelend.

‘Lijkt me wel. Ik heb geen idee waar je woont, maar Dordrecht, lijkt je dat wat? Of is dat te ver bij jou vandaan?’

‘Dordrecht is prima, dat is een uurtje rijden voor mij.’

‘Perfect. Wat denk je van café Groothoofd? Aan het water? Het is niet al te moeilijk te vinden.’

‘Kinkt gezellig.’

‘Vrijdagavond om acht uur?’ stelde ze voor. Vrijdag, het was nu dinsdag, nog drie dagen dus, dan zou ze hem in levenden lijve zien. Ze kon haast niet wachten.

‘Ik kijk even in mijn agenda of ik dan kan.’

Het bleef enige tijd stil aan de andere kant van de lijn. Was ze niet te gretig? Het initiatief was van haar uitgegaan. Zij kwam met de voorstellen. Zou ze hem daarmee niet afschrikken? Ach wat, hij schreef zich toch ook in op zo’n site om contact te leggen met een vrouw, gaf ze zichzelf in gedachten antwoord. Soms moest een vrouw de eerste stap zetten om te komen waar ze zijn wilde.

‘Vrijdagavond heb ik nog niets. Ik zet het in mijn agenda.’

‘Dat is dan afgesproken, dan zien we elkaar vrijdagavond om acht uur in café Groothoofd,’ herhaalde ze. ‘Tot dan.’ Voordat ze nog meer kon zeggen, had hij al opgehangen.

Ze had een afspraakje met een man! Ze wilde gillen, springen, rennen, gek doen. Haar handen trilden zo mogelijk nog meer toen ze het nummer van Janneke intikte.

‘Jan, ik heb een date! Een levensechte date!’ gilte ze in het toestel.

‘Hé, joh, ik hoef niet doof te worden. Doe eens normaal,’ bromde Janneke.

‘Sorry,’ giechelde Lucille. ‘Ik had net Ben aan de lijn.’

‘Ben? Moet ik die kennen?’

‘Benjamin Samuels.’

‘O, dié Ben. Vertel.’ Haar stem klonk al wat enthousiaster.

‘Zijn stem is zo... zo diep, donker, mannelijk. Hij past precies bij het plaatje. Zou hij er in het echt ook zo uitzien?’

‘Weet ik veel. Laten we hopen van wel. Heb je nog meer tegen hem gezegd, of heb je alleen maar gezwijmeld over zijn stem?’ vroeg Janneke ongeduldig.

‘Natuurlijk hebben we gepraat, we hebben zelfs een afspraakje gemaakt. Dat zei ik toch! Een echte date!’

‘Waar?’

‘In café Groothoofd.’

‘Huh? Hier in de stad? Was dat jouw voorstel?’

‘Eigenlijk wel. Is dat verkeerd?’

‘Ben je mal, je mag best initiatief tonen. Dan kom je wat zelfverzekerder over. Wanneer?’

‘Vrijdagavond om acht uur. Dan ontmoeten we elkaar daar. Is het niet geweldig spannend?’

‘Jaja, doe nou maar even rustig. Eerst maar eens zien of hij werkelijk is wie hij beweert te zijn,’ temperde Janneke haar enthousiasme.

‘Denk je dat hij er heel anders uitziet?’

‘Dat is nog maar afwachten, hè.’

‘Ja, dat wel. Ik ga ophangen. Groetjes aan Maarten en een kus aan Lisanne. Doei.’ Het viel haar tegen dat Janneke niet net als zij gillend enthousiast was. Of had Janneke soms niet verwacht dat het ook echt iets zou worden? Zij had nota bene voorgesteld om via een datingsite te proberen een leuke man te vinden; Janneke én haar oma. Nu was het dan eindelijk zover dat ze een echte afspraak met een man via die site had en dan reageerde Janneke zo lauw. Was ze soms bang dat het op een teleurstelling uitliep?

Dat gevoel had Lucille zelf niet. Noem het overmoed, maar zelf had ze het gevoel dat het met Ben klikte en best iets kon worden. Vanaf haar laptop klonk alweer een ping dat ze een nieuw bericht

had. Ze trok het ding naar zich toe en klikte op het icoontje van het mailprogramma. Een bericht van Ben. Ze begon te giechelen toen ze las dat hij net zo zenuwachtig was als zij. Heerlijk, ze was dus niet de enige die er nog mee bezig was. Ze liet zich achterover in de bank vallen, zette de laptop rechtop tegen haar benen en begon een berichtje terug te typen.

Dit was haast net zo spannend als vroeger, toen ze nog een tiener was en een stiekem afspraakje met een jongen uit een andere klas maakte; briefjes naar elkaar smokkelen en heimelijk naar elkaar lachen, er vast van overtuigd dat niemand wist wat er tussen hen speelde. De eerste date die daarop volgde was niet zelden een anticlimax geweest.

‘Heb je dat rapport nu al getekend?’ klonk de ongeduldige stem van Barbara naast haar.

Verschrikt keek Lucille op. ‘Rapport?’

‘Het ligt voor je neus! Ga me niet vertellen dat je het nog niet eens gelezen hebt,’ ging de secretaresse op hoge toon verder. ‘Ik heb je erdoorheen zien bladeren.’

Lucille voelde dat ze kleurde tot diep in haar hals. Op het notitieblok dat naast het rapport lag had ze niet veel meer dan hartjes en B’s zitten tekenen. Vlug klapte ze het blok dicht, maar aan de opgetrokken wenkbrauwen van Barbara zag ze dat zij het al had gezien.

‘Sorry,’ mompelde Lucille, ‘ik was er niet helemaal bij met mijn gedachten.’

Hoewel Barbara slechts haar secretaresse was, kreeg Lucille door haar woorden en afkeurende blik het gevoel dat ze weer in de schoolbanken zat en door de leraar op haar gedrag aangesproken werd.

‘Lukt het nog voor twaalf uur? Haastrecht heeft me er al een paar keer om gevraagd. Hij heeft het na de lunch echt nodig.’

‘Dat gaat wel lukken,’ antwoordde Lucille met een blik op het klokje dat op haar bureau stond en halftwaalf aanwees.

Barbara keek haar even onderzoekend aan, knikte niet echt overtuigd, en liet haar alleen nadat ze nog een paar dossiers op haar bureau had achtergelaten.

Lucille streek over haar voorhoofd en zuchtte diep. Waar had ze gezeten met haar gedachten dat ze niets van het rapport had gele-

zen? Het was nog een belangrijk rapport ook. Door de fusie met Konings waren er verschillende grote concerns toegevoegd aan hun klantenbestand. Een computerleverancier kon zich niet helemaal vinden in de nieuw ontstane structuur van het bedrijf. Aan haar de taak om die geschillen op te lossen. Haastrecht, haar directe chef, moest hierover weer verantwoording afleggen aan Karel van de Heuvel en Frits Konings, de heren die nu de gezamenlijke macht in handen hadden van het steeds groter wordende Van de Heuvel Kantoorartikelen.

‘Kom op, zet die kerel uit je hoofd en ga aan de slag,’ mompelde ze zacht tegen zichzelf. Die ‘kerel’ was Benjamin Samuels. Haar hele hoofd leek vol te zijn van de komende ontmoeting met hem. Dat was toch niet normaal meer! Alsof ze nog nooit een afspraakje met een man had gehad. In ieder geval geen blind date, hoewel... zo blind was deze date nu ook weer niet. Ze wist hoe Ben eruitzag, in haar dromen had ze al talloze gesprekken met hem gevoerd. Misschien lag het juist daaraan. Ze wist hoe Ben eruitzag, droomde zelfs van hem. Als de foto ook maar enigszins met de werkelijkheid overeenkwam, dan had ze een afspraakje met een bijzonder aantrekkelijke man, waarvan ze niet had durven hopen dat die juist haar profiel op de datingsite eruit had gepikt. Ze dreigde verliefd te worden op een foto, besepte ze opeens. Dreigde? Was ze dat niet allang? Weer riep ze zichzelf tot de orde, bande nu resoluut alle gedachten aan Ben uit haar hoofd en verdiepte zich in het rapport dat voor haar lag.

Die vrijdag ging ze stipt om vijf uur weg van haar werk. Na een uitgebreid bad ging ze voor de spiegel staan, slechts gekleed in een sexy beha en slipje. Te sexy misschien? Voor wie trok ze dit aan? Wat verwachtte ze van die date? Toch niet dat Ben vanavond met haar mee naar huis ging? Vertwijfeld keek ze naar zichzelf in de grote spiegel die in haar slaapkamer stond. Wat zou Ben van haar vinden? In de spiegel zag ze een redelijk slanke vrouw met kort, blond haar en grijze ogen onder donkere wenkbrauwen. Als ze haar buik inhield en rechtop ging staan, vielen de rolletjes rond haar taille best mee.

Er lag een kleur van gespannen verwachting op haar ronde wangen. Toch was de spanning ook een beetje vermengd met angst. Wat als het vanavond op een fiasco uitliep? Wat als Ben haar niet

zag zitten of als hij ontzettend tegenviel en niet half de man was die hij schreef te zijn? Ze had hem in haar dromen opgehemeld en gemaakt tot de ideale man, ondanks de waarschuwingen van Janneke, die haar veel te goed kende en de tekenen van overdreven aanbidding herkende.

Het snerpemde geluid van haar gsm liet haar schrikken, haar hand ging al naar het toestelletje dat op het bed lag, maar even zo snel stopte ze die beweging. Wat als het Ben was, om af te bellen? Hij kon niet komen: was ziek geworden; had een aanrijding gehad; zijn moeder lag op sterven. Ze bedacht nog tal van andere aannemelijke of absurde redenen waarom Ben nu nog hun afspraakje zou kunnen afzeggen, tot het geluid stopte: hij was overgegaan op haar voicemail. Mooi, nu moest hij wel komen.

Ze zou het bericht niet afluisteren, nam ze zich voor. Toch pakte ze het toestel uit nieuwsgierigheid op om te kijken of het echt Ben was geweest die haar daarnet had gebeld. Niet dus, het was het nummer van Janneke.

Weer begon het toestel te rinkelen en van schrik liet ze het vallen. Gehaast nu dook ze naar de grond en raapte het op om direct op de gespreksknop te duwen. 'Wat is er?'

'Je bent er dus toch. Ik moet je nog een keer waarschuwen voordat je vanavond als een blok voor die kerel valt,' klonk de stem van haar vriendin in haar oor.

'Waarvoor dan? Heb ik iets gemist?' Was Janneke telepathisch? Hoe kon zij nu weten waar ze zojuist aan had gedacht?

'Dat hoop ik niet, maar volgens mij verwacht jij veel te veel van deze date. Laat je niet voor de gek houden, Luus, bedenk dat hij ook weleens een moordenaar kan zijn die op deze manier vrouwen oppikt om ze mee te nemen naar zijn kelder in een achteraf gelegen dorpje en je daar vermoordt.'

Lucille begon te lachen. 'Doe niet zo idioot. Dan had ik het echt al wel geweten.'

'O ja? Hoe dan? Denk je echt dat hij het je zou vertellen?'

'Nee, natuurlijk niet, maar dan was er vast wel een item in het jaartal geweest over vermiste vrouwen, of een artikel in de krant. Hè, weet ik veel,' deed ze geërgerd.

'En hoe moet de krant dat weten?' ging Janneke onverbiddelijk verder.

'Hè, Jan, doe niet zo vervelend. Ik ben toch niet gek? En ik loop

echt niet in zeven sloten tegelijk. Kom op, wat kan er nou misgaan? Ik geef hem niet direct mijn huissleutel en nee, ik neem hem ook niet mee naar huis,' trachtte ze de bezorgdheid van haar vriendin de kop in te drukken. 'Niet de eerste keer in ieder geval.' 'Eén sloot is al genoeg om in te verdrinken. Kijk uit, Luus, dat is alles wat ik je op het hart wil drukken, en als je het niet vertrouwt, ga je gewoon weg. Desnoods kom je naar ons toe, maar ga dan niet meteen naar huis. Stel je voor dat hij je achtervolgt en zo te weten komt waar je woont.'

'Nou zeg! Zo is Ben helemaal niet!'

'Kijk nou maar uit, je laat je op je werk ook niet voor de gek houden, gebruik die voelsprietten nu ook maar in je liefdesleven. Ik wil niet dat je gekwetst wordt door de eerste de beste internetdate. Eigenlijk is het hartstikke gevaarlijk om zo een relatie te beginnen.'

'Hallo, draaf je nu niet een beetje door? Er zijn tal van relaties die zo beginnen en die goed uitpakken, het zijn echt niet allemaal viespeuken en slechteriken op zulke sites. Ik zal mijn ogen echt wel openhouden en ik neem hem zeker niet mee naar huis.' Na de belofte dat ze Janneke na afloop direct zou bellen, ongeacht hoe laat het werd, hing ze op. De verontruste gevoelens die Janneke toch teweeg had gebracht bleven nog lange tijd hangen, hoe hard ze ook probeerde deze te negeren.

José Vriens

Zonnestralen

Lucille is een workaholic. Ze stort zich volledig op haar carrière en heeft daarom niet echt tijd voor een relatie. Maar als ze zich inschrijft op een datingsite, komt daar meteen een leuk contact uit voort.

Benjamin lijkt een geweldige man, dus ze spreken af om elkaar te ontmoeten. Hij ziet er in het echt anders uit dan op de foto, maar zet niet iedereen zijn gunstigste foto op een datingsite? Los daarvan klikt het meteen tussen Lucille en Ben en ze wordt smoorverliefd op hem. Al beginnen haar wel steeds meer vreemde dingen op te vallen: ze krijgt een ander mailadres van hem, hij betaalt alleen contant of vraagt haar dingen voor te schieten, en hij is al enige tijd zijn rijbewijs kwijt. Als Lucille zwanger raakt, wil ze meer weten van zijn verleden. Maar het lijkt wel alsof dat helemaal niet bestaat!

José Vriens heeft het talent om het bijzondere te zien in het alledaagse. Recente romans van haar hand zijn onder andere *Papieren noodzaak* en *Later is nu*.

Westfriesland

ISBN 978 90 205 0567 2 NUR 344

9 789020 505672

www.uitgeverijwestfriesland.nl